

Rozprawa niniejsza napisana została dawno, w pierwszej połowie lat sześćdziesiątych, a opublikowana po raz pierwszy w 1970. Myślę, że warto jednak ją przypomnieć, bo ukazują się stale nowe interpretacje dekoracji Wilanowa, które pomijają te ustalenia sprzed półwiecza. Przedstawiamy zatem Czytelnikowi jeszcze raz to, co da się przeczytać na fasadach z siedemnastowiecznymi podręcznikami ikonografii w rękę. W dobie Sobieskiego bowiem sztuka była przede wszystkim nosicielem treści. Nie było jeszcze w tym zakresie przypadkowości, wszystko ma swoje symboliczne znaczenie, którego człowiek XXI wieku zupełnie już nie rozumie. Można jednak sięgnąć do starych podręczników ikonografii, które nas objaśniają jak się te treści szyfowało i co znaczą różne dziwne przedmioty i figury. Zobaczymy, że Wilanów pomyślany był jako Pałac męskiego Dostojeństwa i kobiecego Wdzięku.

Mariusz Karpowicz (ur. 1934), historyk sztuki, emerytowany profesor zwyczajny Uniwersytetu Warszawskiego, wieloletni wykładowca historii polskiej sztuki nowożytnej, zajmuje się głównie sztuką baroku i związkami artystycznymi polsko-włoskimi. Opublikował przeszło 300 prac naukowych w sześciu językach europejskich, w tym 41 książek, z których 19 na zachodzie. Należy do wielu towarzystw naukowych, m.in. członek zwyczajny Warszawskiego Towarzystwa Naukowego, „Akademik Honorowy” Academia Clementina w Bolonii, „Członek Zasłużony” Istituto d’Arte Lombarda w Mediolanie i innych, Ekspert Parlamentu Europejskiego w Sztrasburgu.